

dage, at der derimod var foregaaet en Forandring med ham, og det ikke alene i det Ydre. Det anede hende, at han havde haft en eller anden alvorlig Oplevelse; men trods alle sine Bestræbelser for at tillukke sig hans Fortrolighed ved at lægge en moderlig Deltagelse for Dagen kunde hun ikke faa ham til at udtale sig derom, hvad der tilsidst krænkede hende en Smule.

Første Juledag fulgte Per hende til Højmesse i Bøstrup Kirke. Hofjægermesteren befandt sig ilde og maatte blive hjemme. Salmesangen var netop begyndt, da de kom ind i Kirken. Med den ene Haand i Kjolelommen gik Pastor Blomberg frem og tilbage i Kirkens Midtergang og nikkede omkring til Venner og Bekendte paa samme Tid, som han sang med kraftig Røst. Af og til standsede han nedenfor Trappen til Koret og skuede ud over det tætfyldte Kirkerum, mens hans Ansigt lyste af evangelisk Glæde.

Pers Blik havde straks søgt Inger, der sad ovre i den modsatte Stolerække ved Siden af sin Moder. Hun var helt sortklædt, hvad der gav hendes lysblonde Skikkelse en egen fin og blid Ynde. Ikke en eneste Gang løftede hun Øjnene fra sin Salmebog. Selv ved Lyden af det Silkebrus, hvormed Hofjægermesterinden overalt anmeldte sit Komme, og som havde faaet hendes Moder til at vende sig om for at hilse, saa hun ikke op. Derimod havde hendes Kinder meget tydelig skiftet Farve; og Per, som havde nogen Grund til at tro, at hun ikke var uvidende om hans Medværen, tog dette som et Sejrstejn og fik heftig Hjertebanken af Forventning.

Efter Gudstjenesten blev han og Hofjægermesterinden tilligemed nogle andre af Dagens Kirkegængere buden over i Præstegaarden til Kaffe. Disse